

Maty Ksiazke

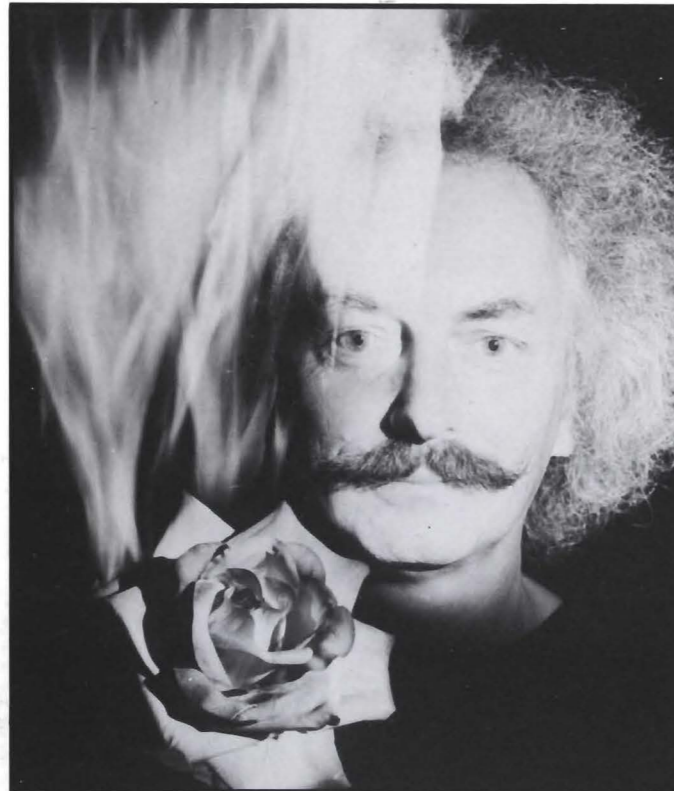
Miłość nie polega
na wzajemnym wpatrywaniu się w siebie,
ale na patrzeniu razem w tym samym kierunku.

Gdy zapala lampę,
to tak jakby stwarzał jeszcze jedną nową gwiazdę.
Gdy gasi lampę,
to tak jakby usypiał gwiazdę lub kwiat.
Jego praca jest pożyteczna — bo jest piękna.

Należy wymagać tego, co można otrzymać — rzekł król.
Autorytet opiera się na rozsądku.

Proszę cię, narysuj mi baranka.

Dobrze widzi się
tylko sercem.
Najważniejsze
jest niewidoczne
dla oczu.

Gdzie są ludzie? —
spytał Mały Książę —
Czuję się taki samotny.
Wśród ludzi
jest się także samotnym —
odparła żmija.

Zawsze ulega się
urokowi tajemnicy.

Decyzja oswojenia
niesie w sobie ryzyko lez.

Czy wojna między
kwiatami i barankami
nie jest sprawą poważną?

foto: Piotr Radzicki

Dorośli nigdy nie potrafią sami zrozumieć.
A dzieci bardzo męczą konieczność
stałego objaśniania.

Dowodem istnienia Małego Księcia jest to,
że był śliczny, że śmiał się i że chciał mieć baranka.
A jeżeli chce się mieć baranka,
to dowód, że się istnieje.

„Oswoić” znaczy „stworzyć więzy”.
Teraz jesteś dla mnie tylko małym chłopcem,
podobnym do stu tysięcy małych chłopców.
Ja jestem dla ciebie tylko lisem,
podobnym do stu tysięcy innych lisów.
Lecz jeśli mnie oswoisz,
będziesz dla mnie jedynym na świecie
i ja będę dla ciebie jedynym na świecie.

Tylko on jeden nie wydaje mi się śmieszny.
Pewnie dlatego, że tylko on jeden
nie zajmuje się wyłącznie sobą.

ANTOINE de SAINT-EXUPÉRY

Mały Książę

przekład: Jan Szwykowski

scenariusz, reżyseria i wykonanie:

TADEUSZ KWINTA

oprawa plastyczna:

MARIA TERESA BIAŁAS-TERAKOWSKA

INSPICJENT: Grażyna Solarczykówna ● REALIZACJA TECHNICZNA: Teresa Korfel-Kwinta, Władysław Koszak

Premiera: 14 IX 1991 r. — Londyn (P.O.S.K.)

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY (1900—1944) — pisarz francuski, uznany za czołowego humanistę i moralistę XX wieku. Pilotaż i literatura to dwie przenikające i stale uzupełniające się jego pasje życiowe. Sławę zdobył dzięki znakomitym powieściom, w których podejmował problematykę moralną: „Pocztą Południową” (1928), „Nocny lot” (1930), „Ziemia — ojczyzna ludzi” (1939), „Lot nad Arras” (1942), „Listy do zakładnika” (1943).

Szczególne uznanie przyniosła mu powieść „Mały Książę” (1943), która została przetłumaczona na wiele języków. Ulubiona przez dzieci i młodzież. Chętnie wracają do niej także dorośli. Fascynuje niezmiennie kolejne pokolenia, wciąż oferując treści jednak gorąco przyjmowane pod każdą szerokością geograficzną. „Mały Książę” to powieść prosta i bezpretensjonalna, myślowo pojemna, wielopłaszczyznowa, oferująca tyle mądrości, że może zadowolić nawet najbardziej wybrednego czytelnika.

Reżyser i zarazem autor scenariusza wersji teatralnej „Małego Księcia” wybrał formę monodramu, która najwierniej oddaje sens powieści. Zawiera się on w monologu pilota, odkrywającego w sytuacji skrajnego zagrożenia „wewnętrzne królestwo”. To „świat marzeń” pozwala mu przetrwać, pokonać przeciwności losu, a zarazem uporządkować hierarchię wartości, ten świat, gdzie przyjaźń, odpowiedzialność, miłość, poczucie obowiązku i kierowanie się sercem jest dyrektywą moralną dla człowieka.

W spektaklu wykorzystano fragmenty innych utworów Antoine'a de Saint-Exupéry, w których pisarz podejmuje problem samotności, miłości i śmierci. To sprawia, że przedstawienie jest adresowane także do widza dorosłego.

TADEUSZ KWINTA (ur. 1938) — aktor, reżyser. Studiował w PWST im. L. Solskiego w Krakowie. Po uzyskaniu dyplomu (1960) występował na scenach: Teatru Ludowego w Nowej Hucie, Teatru Śląskiego w Katowicach, Teatru Starego w Krakowie, Teatru Komedia w Warszawie. W latach 1986—90 był dyrektorem artystycznym Teatru Bagatela w Krakowie. Obecnie jest aktorem Teatru im. J. Słowackiego w Krakowie.

Zagrał wiele ról tytułowych lub pierwszoplanowych, m.in. w „Śnie nocy letniej”, „Świętoszku”, „Karierze Artura Ui”, „Szelmstwach Skapena”, „Zemście”, „Burzliwym życiu Lejzorka Rojtszwańca” oraz w Kabarecie Olgi Lipińskiej. Wielokrotnie nagradzany wykonawca monodramów. Jedną z czołowych postaci „Piwnicy pod Baranami” w latach 1956—1970. Aktor teatru „Cricot 2” w latach 1964—1971.

Wystąpił w kilkunastu filmach, m.in. w „Monidle”, „Wiosna panie sierzancie”, „Południku Zero”, „Do góry nogami”. Od wielu lat współpracuje z telewizją, dla której przygotował ponad 40 programów. Jest reżyserem teatralnym i telewizyjnym, autorem licznych scenariuszy, adaptacji i widowisk (m.in. „Krawcy szczęścia”, „Tańczące widowisko”) oraz wierszy i piosenek dla dzieci.

Otrzymał wiele nagród, m.in. na Ogólnopolskim Festiwalu Małych Form Teatralnych w Szczecinie (dwukrotnie), Nagrodę Prezesa Radiokomitetu I Stopnia (1981), „Złoty Ekran” (1984).

Teatr STU założył Krzysztof Jasiński 20 lutego 1966 roku. Po 25 latach działalności, znaczonej dziesiątkami spektakli, z których najgłośniejsze mogła obejrzeć publiczność w ponad dwudziestu krajach na trzech kontynentach, Teatr STU stanął wobec nowych wyzwań czasu. Chcąc im sprostać Krzysztof Jasiński powołał w 1989 roku Fundację, której głównym zadaniem jest ocalenie dotychczasowego dorobku STU oraz zapewnienie mu dalszego istnienia i możliwości twórczego rozwoju.

FUNDACJA STU

- prowadzi Ośrodek Poszukiwań Teatralnych w Ochodzy, a w nim Szkołę Artystyczną, otwartą dla adeptów krajowych i zagranicznych,
- organizuje festiwale teatralne,
- realizuje wielkie widowiska plenerowe,
- kolekcjonuje wielkie obrazy (eksponowane m.in. na Expo'92),
- podjęła działalność wydawniczą (programy, plakaty, publikacje książkowe),
- przygotowuje dla TV widowiska teatralne i rozrywkowe,
- prowadzi Studio Nagrań Dźwiękowych,
- zajmuje się organizowaniem koncertów „live”, nagrywaniem i sprzedażą kaset magnetofonowych, video oraz CD,
- jest mecenasem Teatru STU.

★ ★ ★

Od połowy lat 80, pod szyldem Teatru STU powstało wiele spektakli, przygotowanych przez wybitnych artystów: reżyserów, scenografów, kompozytorów i aktorów. Dotychczasowy dorobek artystyczny tzw. sceny impresaryjnej STU reprezentują m.in. spektakle:

Scenariusz dla trzech aktorów B. Schaeffera (1987) w reżyserii Mikołaja Grabowskiego
Kto się boi Wirginii Woolf E. F. Albeego (1988) w reżyserii Mikołaja Grabowskiego
Kolacja na cztery ręce P. Barza (1988) w reżyserii Krzysztofa Jasińskiego
Opis obyczajów wg J. Kitowicza (1990) w adaptacji i reżyserii Mikołaja Grabowskiego
Powrót Pana Cogito wg Z. Herberta (1990) w opracowaniu i reżyserii Zbigniewa Zapasiewicza
Burliwe życie Lejzorka Rojtszwańca I. Erenburga (1991) w adaptacji i reżyserii Wojciecha Ziętareckiego
Próby B. Schaeffera (1991) w reżyserii Mikołaja Grabowskiego
Plac Merkurego wg K. I. Gałczyńskiego (1992) w opracowaniu i reżyserii Marty Stebnickiej

Scenę impresaryjną prowadzi Agencja Teatru STU.

Teatr STU przez długi czas był teatrem jednego pokolenia, wraz z którym dorastał i zmieniał się, szukając własnej drogi w życiu i sztuce. Ze STU związali się — na krótko bądź na długie lata — znani dziś aktorzy, kompozytorzy, scenografowie, scenarzyści, poeci i krytycy, m.in. Edward Chudziński, Jerzy Fedorowicz, Bolesław Greczyński, Janusz Grzywacz, Włodzimierz Jasiński, Olgierd Łukaszewicz, Jan Łukowski (zmarł tragicznie w 1970 r.), Krzysztof Miklaszewski, Leszek A. Moczulski, Franciszek Muła, Tadeusz Nyczek, Jan Kanty Pawluśkiewicz, Jan Polewka, Wojciech Pszoniak, Jan Sawka, Wiesław Smelka, Włodzimierz Staniewski, Janusz Stokłosa, Jerzy Stuhr, Krzysztof Szwajgier, Jerzy Trela, Andrzej Zaucha (zginął tragicznie 10 X 1991 r.), Jerzy Zoń.

W pierwszych latach swego istnienia STU był teatrem studenckim. W 1975 roku, zyskując mecenasa w Zjednoczonych Przedsiębiorstwach Rozrywkowych, stał się teatrem profesjonalnym. Poszukiwania i dokonania artystyczne Teatru STU odzwierciedlają następujące spektakle:

Pamiętnik wariata (1966) — adaptacja opowiadania M. Gogola
Spadanie (1970) — teatralny manifest pokolenia '68
Sennik polski (1971) — wiewieczka „duszy polskiej”
Exodus (1974) — widowisko obrzędowe na kanwie poematu L. A. Moczulskiego
Pacjenci (1976) — widowisko buffo na motywach powieści M. Bułhakowa *Mistrz i Małgorzata*
Szalona Lokomotywa (1977) — musical M. Grechuty i J. K. Pawluśkiewicza na motywach utworów S. I. Witkiewicza, w inscenizacji K. Jasińskiego
Operetka (1979) — dramat W. Gombrowicza w inscenizacji K. Jasińskiego
Tajna misja (1980) — adaptacja powieści B. Okudźawy *Mersi, czyli przypadki Szypowa*
Donkichoteria (1980) — widowisko kontynuujące formułę myślową i estetyczną *Spadania* oraz *Sennika polskiego*
Ubu król (1981) — widowisko na kanwie sztuki A. Jarry'ego
Na bosaka (1983) — mini-opera K. Szwajgiera oparta na motywach utworów W. Gombrowicza
Bramy raju (1984) — adaptacja mikropowieści J. Andrzejewskiego
Noc tysięczna druga (1986) — dramat C. K. Norwida w reżyserii K. Jasińskiego
Wariat i zakonnica (1986) — dramat S. I. Witkiewicza w reżyserii K. Jasińskiego
Zabawa (1987) — dramat S. Mrożka w reżyserii K. Jasińskiego
Kur zapiał II (1988) — „bufet-opera” J. K. Pawluśkiewicza wg poematu W. Dymnego *Polska karczna żydowska*
Pan Twardowski (1990) — musical J. Grzywacza i W. Jasińskiego
Markietanki (1991) — widowisko na kanwie *Opery za trzy grosze* B. Brechta i K. Weilla

W 1992 roku Teatr STU wystawił sztukę S. Becketta *Czekając na Godota*. Spektakl ten stanowi — podobnie jak przygotowana na 20-lecie teatru *Noc tysięczna druga* C. K. Norwida — świadomą cezurę, która zamyka kolejny etap drogi twórczej STU, a równocześnie jest zapowiedzią nowych poszukiwań i perspektyw.
